

พ ั น ก ร ร ม เ พ ร า ะ
ก า ร อู ธิ ศ ส ่ว น กุ ศ ล

ดิฉันเป็นเปรตเปลือยกาย ถูกความหิวและความ
กระหายเบียดเบียน เทียวไปเช่นนี้ตลอด ๕๐๐ ปี นี่เป็น
ผลแห่งบาปกรรมของดิฉันผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญและบาป ข้าแต่
พระคุณเจ้า ดิฉันมีจิตเลื่อมใสขอไหว้ท่าน ข้าแต่ท่านผู้มี
อานุภาพมาก ขอท่านจงอนุเคราะห์แก่ดิฉันเถิด ขอท่านจงให้
ท่านอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วจงอุทิศส่วนกุศลมาให้ดิฉันบ้าง
ขอท่านจงปลื้มดิฉันจากทุกชาติด้วยเถิด

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๐

ธรรมกายเป็นหลักของพุทธศาสนาและเป็นหลักชัยของชาวโลก ผู้ปฏิบัติธรรมจนได้เข้าถึงพระธรรมกาย คือผู้เข้าถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา พระบรมศาสดาทรงเข้าถึงความเป็นลัทธิปัญญาพุทธเจ้า เพราะได้บรรลุกายธรรมอรหัตต์ พระลัทธิธรรมคำสอนของพระองค์ล้วนออกมาจากกลางธรรมกาย ที่กลั่นออกมาจากใจที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์แล้ว ผู้ที่จะศึกษาวิชาในทางพระพุทธศาสนาได้ดี ต้องเป็นผู้ที่มีใจหยุดนิ่งเช่นกัน จึงจะเข้าถึงธรรมะอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า สุกกธรรม

มีถ้อยคำของเปรตตนหนึ่งที่กล่าวไว้ใน สังสารโมจก-เปตวัตถุ ว่า

“ดิฉันเป็นเปรตเปลือยกาย ถูกความทิวและความกระหายเบียดเบียน เทียวไปเช่นนี้ตลอด ๕๐๐ ปี นี่เป็นผลแห่งบาปกรรมของดิฉันผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญและบาป ข้าแต่พระคุณเจ้า ดิฉันมีจิตเลื่อมใสขอไหว้ท่าน ข้าแต่ท่านผู้มีอำนาจมาก ขอท่านจงอนุเคราะห์แก่ดิฉันเถิด ขอท่านจงให้ท่านอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วจงอุทิศส่วนกุศลมาให้ดิฉันบ้าง ขอท่านจงปลื้มดิฉันจากทุกชาติด้วยเถิด”

นี่เป็นถ้อยคำร้องขอความช่วยเหลือของนางเปรต ที่ต้อง

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๑

ไปเสวยวิบากกรรม และเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม หลังจากตัวเอง
ตายไปแล้ว แต่ตอนที่นางยังมีชีวิตอยู่ กลับไม่เชื่อเรื่องบุญ
เรื่องบาป ซึ่งก็เหมือนกับคนทั่วไป ที่ยังมองไม่เห็นความเป็น
จริงของชีวิตในโลก ไม่รู้ว่าโทษของความตระหนี่และโทษ
ของความประมาทในภพชาตินี้ เป็นทางมาของความทุกข์ระทม
ที่ยาวนานในอบายภูมิ จึงปล่อยให้ชีวิตผ่านไปวันๆ โดยไม่ได้
สร้างกุศลเอาไว้ ปล่อยให้ไปตามกระแสกิเลสที่คอยบงการ
คอยบังคับบัญชาให้คิดผิด พุติผิด ทำผิด ชีวิตจึงไม่มีโอกาส
ให้กระแสแห่งกุศลกรรมไหลผ่านเข้ามาในใจ ชีวิตหลังความ
ตายจึงต้องไปเสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนในอบายภูมิ

แม้ว่าเรื่องของชีวิตหลังความตาย เราจะยังพิสูจน์ไม่ได้
ด้วยตาเนื้อ หรือปฏิบัติยังเข้าไม่ถึงจุดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสไว้ แต่เราก็ไม่ควรด่วนปฏิเสธว่าไม่มี เพราะนั่นไม่ใช่วิสัย
ของบัณฑิต นักปราชญ์ ถ้าหากเราพลาดแล้ว ชีวิตในสังสารวัฏ
จะตกอยู่ในอันตราย เพราะเรื่องของกฎแห่งกรรมก็ดี โลกนี้
โลกหน้าก็ดี หรือนรกสวรรค์ก็ดี ล้วนเป็นสิ่งที่มิอยู่แล้วคือ
เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ส่วนตัวเราจะเชื่อหรือไม่ ก็ต้องดำเนินไป
ตามกฎแห่งการกระทำซึ่งเป็นกฎสากล

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๒

*เหมือนดังเรื่องเปรตที่มาร้องขอความช่วยเหลือกับ พระสารีบุตรเถระ เรื่องมีอยู่ว่า คืบวันหนึ่ง ขณะที่พระสารีบุตรเถระกำลังเดินจงกรมทำความเพียรอยู่นั้น ได้มีสตรีคนหนึ่งไม่นุ่งผ้า มาปรากฏกายต่อหน้าท่าน พระเถระได้หยุดพิจารณาดู ลักครู่ แล้วจึงเอ่ยถามขึ้นว่า “เธอเป็นหญิงเปลือยกาย มีรูปร่างไม่น่าดู ซุบผอม มีแต่ซี่โครง เธอเป็นใครเล่า มายืนอยู่ที่นี้ทำไม” หญิงนั้นตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า ดิฉันไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นเปรตได้เข้าถึงทุกติ เกิดในเปตโลกเป็นเวลาหลายปี เพราะได้ทำกรรมอันชั่วช้าไว้ ดิฉันอยากจะพ้นจากอัฐภาพของเปรต จึงมาขอความช่วยเหลือจากท่าน ขอพระคุณเจ้าได้โปรดเมตตาช่วยดิฉันให้พ้นจากอัฐภาพอันแสนลำบากนี้ด้วยเถิด”

พระเถระได้ถามถึงสาเหตุที่นางมาเกิดเป็นเปรต เธอเล่าว่า “ในอดีตกาลนับถอยหลังไปจากนี้ ๕๐๐ ปี ดิฉันได้เกิดเป็นหญิงงามในแคว้นมคธ เป็นมิจฉาทิฏฐิ ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ จึงได้ฆ่าตักแตนเป็นจำนวนมาก เมื่อตายแล้วก็มาบังเกิดเป็นเปรต ต้องทนทุกข์ทรมานอดอยากหิวโหย ไม่ได้กินอะไรเลยถึง ๕๐๐ ปี ต่อมาเมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นในโลก

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๓

ทรงประกาศพระธรรมและประทับอยู่ในวัดเวสุวัน ดิฉันจึงได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง ในหมู่บ้านเดิมของชาติก่อน

ในช่วงที่ดิฉันอายุ ๗-๘ ขวบ ขณะกำลังเล่นกับพวกเด็กหญิงอื่นๆ อยู่那儿 พระคุณเจ้าสารีบุตรเถระพร้อมด้วยพระภิกษุ ๑๒ รูป ได้เดินผ่านมามาทางนั้นพอดี เด็กหญิงคนอื่นๆ เป็นลูกของคนมีศรัทธา พอเห็นพระคุณเจ้าก็มีจิตเลื่อมใส ต่างรีบวิ่งเข้าไปกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ตามที่เห็นมารดาบิดาของตนปฏิบัติกันมา ส่วนดิฉันเนื่องจากเกิดในตระกูลที่ไม่มีศรัทธา จึงยืนเฉยอยู่เหมือนคนไม่มีโชค

พระคุณเจ้าเห็นดังนั้น จึงตรวดดูด้วยญาณทัสสนะก็ทราบว่ เด็กหญิงซึ่งคือดิฉันนั้นเกิดมาจากเปรต ซึ่งหากตายไปต้องไปเกิดในนรก แต่ถ้าเด็กน้อยนี้ได้ไหว้พระคุณเจ้า ก็จะได้รับอานิสงส์ผลบุญไม่ต้องไปเกิดในนรก แต่จะไปเป็นเปรตเท่านั้น เพราะความกรุณาในเด็กหญิงนั้น พระคุณเจ้าจึงกล่าวว่า “หนูน้อย เจ้าจงไหว้ภิกษุทั้งหลายเถิด” แต่ดิฉันซึ่งเป็นเด็กอยู่ในขณะนั้นก็ยังยืนเฉยอยู่เหมือนเดิม พวกเพื่อนๆ เห็นอย่างนั้น จึงพากันจับมือดิฉันฉุดดึงมาให้ไหว้พระคุณเจ้า ดิฉันเกรงใจเพื่อนๆ จึงหมอบกราบลงที่เท้าของพระเถระ ต่อมาเมื่อดิฉันเจริญวัยและแต่งงาน เนื่องจากกรรมปาณาติบาต ดิฉันจึงมีอายุสั้น เมื่อตั้ง

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๔

ครรรภ์แก้ไขตลอดก็ตายทั้งกลม และต้องบังเกิดเป็นเปรตอีกครั้ง และคืนนี้จึงได้มาปรากฏกายให้พระคุณเจ้าเห็นเจ้าคะ”

พระเถระได้ฟังดังนั้น ก็เกิดความกรุณาสงสาร จึงกำชับว่า “วันรุ่งขึ้นขอให้นางได้ทำจิตให้เป็นกุศลเถิด เราจะทำบุญและอุทิศส่วนกุศลไปให้” นางกล่าวขอบคุณด้วยความดีใจ แล้วอันตรธานหายไป รุ่งขึ้นพระเถระออกบิณฑบาตและได้ถวายข้าวหนึ่งคำ น้ำหนึ่งขัน ผ้าขนาดหนึ่งฝ่ามือ แก่ภิกษุรูปหนึ่ง แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้นางเปรตตนนั้น

ขณะที่พระเถระกำลังเดินจงกรม แสงสว่างก็ปรากฏขึ้นตรงท้ายที่จงกรม ปรากฏเป็นเทพธิดาผู้เลอโฉมยืนอยู่ตรงด้านหน้าของท่าน ท่านจึงถามว่า “ดูก่อนนางเทพธิดา ท่านมีผิวพรรณงดงามยิ่งนัก รัศมีกายก็สว่างไสวไปทั่วทุกทิศ ท่านมีวรรณะงดงามถึงปานนี้ เพราะได้ทำกรรมอะไร และโศกสมบัติทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นที่รักที่ชอบใจ ได้บังเกิดขึ้นแก่ท่าน เพราะสั่งสมบุญอะไรไว้” เทพธิดาตอบว่า “ดิฉันเป็นนางเปรตผู้อดอยาก ผอมโซที่มาหาท่านเมื่อคืน เพราะอาศัยพระคุณเจ้าได้เมตตาทำบุญ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ จึงได้กลายมาเป็นเทพธิดาในวันนี้

เทพธิดาเล่าต่อว่า “ขอท่านจงดูผลแห่งข้าวคำหนึ่งที

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๕

พระองค์เจ้าถวายแล้ว ดิฉันเป็นผู้ประกอบด้วยสิ่งที่น่าปรารถนา
บริโภคอาหาร มีกับข้าวมีรสหลายอย่างได้เป็นพันๆ ปี ดิฉัน
ปราศจากภัยคือความหิวกระหาย ย่อมรื่นรมย์ชื่นชมบันเทิงใจยิ่ง
ขอพระองค์เจ้าจงดูผลแห่งการถวายน้ำดื่มชั้นหนึ่ง ซึ่งดิฉันได้รับ
อยู่นี้ สระโบกขรณีที่สวยงามหาสิ่งเปรียบมิได้ อัญมณีกรรม
สร้างไว้ดีแล้ว มีน้ำใส มีท่าราบเรียบ มีน้ำเย็น มีกลิ่นหอม
ดาราตาไปด้วยดอกปทุมและดอกอุบล ผิวน้ำก็ดาราตาไปด้วย
เกษรบัวสวยงามยิ่งนัก

ขอพระองค์เจ้าจงดูผลแห่งการถวายผ้าประมาณเท่า
ฝ่ามือที่ดิฉันได้รับนี้เถิด ผ้าในแวนแคว้นของพระเจ้านนทราชมี
ประมาณเท่าใด ผ้านุ่งผ้าห่มของดิฉันมีมากกว่านั้น ผ้าเหล่านั้น
ทั้งกว้างทั้งยาว ทั้งมีค่ามาก ห้อยอยู่ในอากาศ ดิฉันเลือกเอา
แต่ผืนที่พอใจนุ่งห่ม ข้าแต่พระองค์เจ้าผู้เจริญ ดิฉันมาเพื่อจะ
ไห้พระองค์เจ้าผู้เป็นมุณี ขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณท่านผู้
มีความกรุณาต่อดิฉัน” เมื่อกล่าวขอบคุณแล้ว นางก็ได้อำลาจาก
ไปเสวยสุขในสวรรค์

เราจะเห็นว่า กฎแห่งกรรมไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ
แต่ขึ้นอยู่กับกรกระทำ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่ได้เป็น
ผู้ตั้งกฎนี้ขึ้นมา ไม่ได้สร้างโลกนี้โลกหน้า ไม่ได้สร้างนรกสวรรค์

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๖

รวมไปถึงอบายภูมิต่างๆ เพียงแต่ท่านไปรู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องราวเหล่านี้ด้วยพระปัญญาตรัสรู้ แล้วนำมาบอกเล่าให้พวกเราได้ยินได้ฟัง เพื่อเราจะได้ไม่ประมาทในชีวิต ไม่หลงไปทำความผิดความชั่วหรือบาปอกุศลทั้งหลาย เราเป็นลูกของพระพุทธเจ้าก็ต้องเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อว่าทำดีได้ดีจริง ทำชั่วก็ต้องได้รับผลชั่วจริง ฉะนั้น พระองค์จึงสอนให้หมั่นสั่งสมบุญกันบ่อยๆ และทำให้สม่ำเสมอ เพื่อไม่ให้บาปอกุศลได้ช่อง นอกจากนั้นการรักษาใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ เพื่อไม่ให้กระแสบาปผ่านเข้ามาในใจ เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเมื่อใจของเราใสบริสุทธิ์ กระแสธารแห่งบุญก็จะบังเกิดขึ้นในใจอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ดังนั้นต้องหมั่นสั่งสมบุญและรักษาใจให้ใสๆ ให้ใจอยู่ในบุญอยู่ในธรรมะกันทุกคน

